

Sygn. akt II Cz 951/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Płowaś (spr.)

SSO Janusz Kasnowski

SSO Aurelia Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z wniosku wierzyciela (...) Bank spółki akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko dłużnicze K. K.

o egzekucję świadczenia pieniężnego

w przedmiocie skargi dłużniczki na postanowienie komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy D. W. z dnia 1 lipca 2013 roku w sprawie KM 9388/13

na skutek zażalenia komornika sądowego D. W.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 06.09.2013 roku, sygn. akt XII Co 7374/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 951/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 06.09.2013 roku Sąd Rejonowy w Bydgoszczy zwolnił dłużniczkę od uiszczenia opłaty od skargi i uchylił postanowienie Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy D. W. z dnia 01.07.2013 roku w sprawie Km 9388/13.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że dłużniczka w skardze na czynności komornika sądowego podniosła, iż mimo, że po otrzymaniu wezwania udzieliła komornikowi wyjaśnień co do swojego majątku otrzymała postanowienie w którym obciążono ją kosztami za poszukiwanie majątku w kwocie 3.019,22 zł. Opłatę taką za wysłanie pism do ZUS i Urzędu Skarbowego dłużniczka uznała za wygórowaną.

Sąd Rejonowy uznał skargę za zasadną jednak z innych przyczyn niż wskazane przez dłużniczkę. Sąd wskazał, iż warunkiem pobrania przez komornika opłaty stosunkowej za odnalezienie majątku jest złożenie przez wierzyciela zlecenia w trybie art. 797¹ kpc i uiszczenie opłaty stałej w wysokości 2% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Z analizy akt egzekucyjnych wynika, iż wierzyciel zlecił komornikowi poszukiwanie za wynagrodzeniem majątku

dłużnika oraz uiścił stosowną opłatę. Dłużniczka wezwana do udzielenia wyjaśnień wskazała, iż posiada mieszkanie, co do którego prowadzona jest egzekucja. Ponadto komornik wykonując zlecone mu przez wierzyciela czynności ustalił, że dłużniczka posiada rachunki bankowe w (...) Banku S.A., (...) S.A., (...) Banku S.A. i (...) S.A.

Sąd wskazał na treść art. 53a ust. 2 ustawy z dnia 29.08.1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji, z którego wynika, że w razie odnalezienia majątku dłużnika komornik pobiera opłatę stałą w wysokości 5% szacunkowej wartości tego majątku, nie więcej jednak niż 100% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Opłata ta podlega zmniejszeniu o kwotę opłaty pobranej od wierzyciela.

Sąd Rejonowy zauważył, że jak wynika z odpowiedzi na skargę dłużniczki wartość odnalezionego majątku stanowiło oszacowanie mieszkania dłużniczki, podczas gdy z wykładni celowościowej omawianego przepisu wskazuje, że ze względu na cel poszukiwania majątku przez komornika jakim jest zaspokojenie roszczenia wierzyciela, należy przyjąć, że opłata za odnalezienie majątku dłużnika w żadnym wypadku nie może być wyższa niż 5% roszczenia egzekwowanego w sprawie, w której komornik odnalazł majątek. Nie jest bowiem uzasadnione, aby komornik poszukiwał majątku dłużnika w szerszym zakresie, niż wymaga tego cel egzekucji. Ponadto Sąd wskazał, że komornikowi nie przysługuje opłata stosunkowa za odnalezienie majątku z którego egzekucja jest niedopuszczalna. Skoro zaś poszukiwanie majątku odbywa się w ramach prowadzonego postępowania egzekucyjnego, to komornik nie jest uprawniony do poszukiwania majątku i tym samym pobrania opłaty za jego ustalenie, co do którego wyłącznie właściwy do przeprowadzenia egzekucji będzie inny komornik. W niniejszej sprawie komornik ustalił wprawdzie, że dłużniczka posiada rachunki bankowe, jednakże z akt egzekucyjnych nie wynika czy na rachunkach tych znajduje się kwota wolna od zajęcia, zgodnie z art. 54 ust. 1 ustawy Prawo bankowe, z której egzekucja jest dopuszczalna.

Sąd Rejonowy dodał, że wierzyciel nie wskazał we wniosku, iż egzekucja ma być prowadzona z nieruchomości a nadto z powyższego prawa prowadzi już egzekucję inny komornik sądowy. Z treści art. 927 kpc wynika, że do tej samej nieruchomości może być prowadzona tylko jedna egzekucja, w której toku realizowane są roszczenia wszystkich wierzycieli.

Reasumując Sąd Rejonowy uznał, że komornikowi nie należy się opłata za dotychczas odnaleziony majątek albowiem nie odnalazł on majątku dłużniczki z którego może prowadzić skutecznie egzekucję w ramach wszczętego postępowania egzekucyjnego.

Zażalenie na to postanowienie złożył komornik sądowy D. W., który zarzucił Sądowi dokonanie błędnej wykładni art. 53a ust. 2 ukse. Skarżący uznaje naliczoną opłatę za prawidłową i dlatego wnosi o zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie skargi w całości.

W odpowiedzi na zażalenie dłużniczka wniosła o jego oddalenie, w skazując w uzasadnieniu, iż wierzyciel znał wcześniej ujawniony w toku tego postępowania majątek dłużniczki albowiem składał wnioski o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużniczce w innych kancelariach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie należało uznać za bezzasadne.

Sąd Okręgowy podziela w całości rozważania Sądu Rejonowego i uznaje za prawidłową wykładnię dotyczącą stosowania przepisu art. 53a ust. 2 ukse, a tym samym uznaje za bezzasadny zarzut podniesiony w zażaleniu.

Wskazać należy na treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 18.10.2013 roku w sprawie III CZP 57/13, w której Sąd rozstrzygnął przedstawione mu przez Sąd Okręgowy w L. zagadnienie prawne i stanął na stanowisku, iż komornik pobiera opłatę określoną w art. 53a ust. 2 ukse w każdym przypadku od wierzyciela a nie od dłużnika. Pogląd taki jak zaznaczył Sąd Najwyższy nie tylko umożliwia komornikowi uzyskanie wynagrodzenia w sprawach umorzonych na skutek braku majątku podlegającemu egzekucji ale także ułatwia realizację zasady ponoszenia przez dłużników

jedynie niezbędnych dla prowadzenia egzekucji kosztów i umożliwi obciążenie wierzycieli kosztami poszukiwania majątku dłużnika wywołanymi wnioskami złożonymi dla szykany.

Z poglądem tym w całości zgadza się Sąd Okręgowy uznając w związku z tym, że komornik nie miał podstaw do obciążania opłatą obliczoną na podstawie art. 53a ust. 2 ukse dłużniczki i to bez względu na zasadnie sygnalizowane w zaskarżonym postanowieniu wątpliwości co do należytego sposobu obliczenia tej opłaty.

W niniejszej sprawie natomiast komornik w zaskarżonym postanowieniu z dnia 01.07.2013 roku nie tylko ustalił jak prawidłowo uznał Sąd Rejonowy opłatę w błędnej wysokości ale także zażądał aby uiściła ją dłużniczka a nie wierzyciel.

Sąd Rejonowy słusznie zatem uwzględnił skargę dłużniczki i uchylił to postanowienie komornika jako sprzeczne z art. 53a ust. 2 ukse.

Dlatego też Sąd Okręgowy na mocy art. 397 § 1 i 2 kpc w zw. z art. 385 kpc i art. 13 § 2 kpc zażalenie oddalił jako bezzasadne.